

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8Co/45/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122437476
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Legerská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:6122437476.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Legerskej a členiek senátu Mgr. Ivany Šlesarovej a JUDr. Ivety Sopkovej v spore žalobcu: A. B. C., D., E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. G. XXXX/XX, H., zastúpený: JUDr. Andrej Gara, advokát so sídlom Štefánikova 14, Bratislava, IČO: 30 850 436, proti žalovanej: A. I. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX, H., zastúpená: SOUKENÍK-ŠTRPKA, s.r.o. so sídlom Šoltésovej 14, Bratislava, IČO: 36 862 711, o zaplatenie 114,21 Eur s príslušenstvom, o odvolaniach žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 9C/51/2022-140 zo dňa 26. apríla 2023, takto

rozhodol:

Odvolací súd potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výrokoch I. a III.
Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1.1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom výrokom I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 114,21 Eur s úrokom z omeškania 7 % zo sumy 114,21 Eur od 08.11.2022 do zaplatenia, výrokom II. vo zvyšku konanie zastavil a výrokom III. žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Rozhodol tak o nároku žalobcu uplatnenom z titulu náhrady škody spočívajúcej vo vynaložených nákladoch v súvislosti s cestou do miesta bydliska jeho maloletého syna a späť dňa 14.11.2021, kedy sa mal realizovať styk žalobcu s maloletým synom na základe vykonateľného súdneho rozhodnutia - uznesenia Okresného súdu Prievidza zo dňa 04.10.2021 sp. zn. 18P /54/2019, avšak k jeho realizácii nedošlo, nakoľko žalovaná (matka maloletého) žalobcovi (otcovi maloletého) oznámila, že maloletý syn stretnutie so žalobcom odmieta.

1.2. Prvoinštančný súd vychádzal zo zistenia, že na základe uznesenia Okresného súdu Prievidza zo dňa 04.10.2021, č. k. 18P/54/2019-1980 bol otec maloletého B. (teda žalobca) oprávnený stretávať sa s maloletým každý nepárny týždeň v kalendárnom roku v čase od soboty 10.00 hod. do nedele do 18.00 hod. bez prítomnosti matky dieťaťa (žalovanej), ktorá bola povinná dieťa na stretnutie s otcom včas a riadne pripraviť a stretnutie umožniť s tým, že otec si prevezme maloletého riadne na styk pripraveného pred kultúrnym domom v H. na J. K. prevezme a na tom istom mieste maloletého matke vráti. Súd prvej inštancie uviedol, že v konaní bolo nesporné, že dňa 14.11.2021 sa stretnutie žalobcu s maloletým synom neuskutočnilo, i keď išlo o súdom vykonateľným rozhodnutím upravený styk, podľa ktorého mal žalobca ako otec právo stretávať sa s maloletým každý nepárny týždeň v kalendárnom roku v čase od soboty 10.00 hod. nepretržite do nedele do 18.00 hod. bez prítomnosti žalovanej, ktorá bola povinná maloleté dieťa na stretnutie so žalobcom včas a riadne pripraviť a stretnutie umožniť s tým, že žalobca si maloletého riadne na styk

pripraveného pred kultúrnym domom v H., na J. K., pred kultúrnym domom, prevezme a na tom istom mieste maloletého žalovanej vráti. Tomu zodpovedala povinnosť žalovanej - matky dieťa na stretnutie s otcom - žalobcom pripraviť a stretnutie otca so synom umožniť. Žalobca sa dňa 14.11.2021 dostavil na miesto bydliska dieťaťa po predchádzajúcom upozorení prostredníctvom SMS správy, k odovzdaniu dieťaťa však v uvedený deň nedošlo. Žalovaná SMS správami žalobcu opakovane informovala, že maloletý plakal, nechcel za ním ísť, nemohla ho dostať do auta. Je zrejmé, že ani neotvorila dvere a ani neumožnila žalobcovi pôsobiť na syna, aby sa styk uskutočnil, hoci žalobca mal pre ten účel hračky a na mieste boli aj starí rodičia maloletého zo strany žalobcu.

1.3. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalovaná zavinene zmarila stretnutie maloletého syna s otcom, keď bez relevantného objektívneho dôvodu syna na stretnutie s otcom nepripravila a stretnutie mu neumožnila. Žalovaná tak svojím správaním priamo porušila povinnosť uloženú jej vykonateľným rozhodnutím súdu, preto zodpovedá za škodu vzniknutú žalobcovi podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

1.4. Súd prvej inštancie zdôraznil, že žalovaná mala právnu povinnosť vyplývajúcu z vykonateľného súdneho rozhodnutia umožniť aj 14.11.2021 stretnutie žalobcu ako otca s maloletým synom. Žalobca žalovanej riadne oznámil, že si dieťa prišiel vyzdvihnúť. Je teda preukázané, že jeho cesta dňa 14.11.2021 na miesto stretnutia so synom sa uskutočnila výlučne za týmto účelom, dôkazom toho je i podanie trestného oznámenia z 14.11.2021. Niet takisto pochýb o tom, že škoda žalobcu v podobe vzniknutých nákladov na prepravu vznikla v priamej príčinnej súvislosti s jeho cestou z miesta bydliska na miesto stretnutia sa so synom. Zavinenie žalovanej spočíva v jej úmyselnom konaní, pretože jednoznačne vedela, že svojím konaním, a to neumožnením stretnutia syna so žalobcom, poruší právo žalobcu na stretnutie so synom, a teda poruší povinnosť uloženú súdnym rozhodnutím a s týmto následkom bola uzročená. V konaní žalovaná argumentovala tým, že maloletý nechcel ísť na stretnutie s otcom, napriek jej snahe, aby sa toto stretnutie uskutočnilo. Žalovaná však v konaní žiadnym spôsobom nepreukázala existenciu akejkoľvek objektívnej skutočnosti, pre ktorú nebolo možné stretnutie žalobcu so synom, v tom čase 3 - ročným, v uvedený deň realizovať.

1.5. Pokiaľ žalovaná v konaní argumentovala tým, že maloletý syn odmietol styk s otcom a že stretnutia s otcom z prespatím neboli v záujme maloletého, pretože rozhodnutie Okresného súdu Prievidza zo dňa 04.10.2021 č. k. 18P/54/2019 bolo rozhodnutím odvolacieho súdu zrušené, súd prvej inštancie uviedol, že ani tieto skutočnosti nemajú vplyv na posúdenie zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú žalobcovi, nakoľko uznesenie zo dňa 04.10.2021 č.k. 18P/54/2020 bolo ku dňu 14.11.2021 vykonateľné, medzi stranami sporu nedošlo k dohode na inom spôsobe úpravy styku otca s dieťaťom, a preto žalovaná bola povinná rozhodnutie súdu rešpektovať. Pokiaľ k realizácii styku nedošlo, žalovanú zaťažuje dôkazné bremeno na preukázanie takej skutočnosti, pre ktorú objektívne nebolo možné, aby sa styk realizoval. Pri hodnotení správania žalovanej, ktorá maloletého na styk nepripravila a ani neumožnila otcovi akýkoľvek styk s maloletým, súd prvej inštancie prihliadol na skutočnosti vyplývajúce zo znaleckého posudku PhDr. Halašovej PhD., vypracovaného k 29.04.2021. Znalčka tu uviedla ešte v roku 2021, v čase, kedy sa už styk otca s maloletým riadne nerealizoval dva roky, že bola svedkom schopnosti matky primerane dieťa naladiť na stretnutie s otcom. Súd prvej inštancie preto neuveril tvrdeniu žalovanej, ktoré napokon ani nepreukázala, že maloletý sa nechcel s otcom stretnúť 14.11.2021. V súvislosti s námietkou žalovanej ohľadne zmeny rozhodnutí súdu o styku v priebehu konania vedeného pod sp. zn. 18P/54/2019 súd prvej inštancie uviedol, že k zrušeniu rozhodnutia došlo aj s poukazom na skutočnosť, že maloletý sa takmer 4 roky s otcom riadne nestretával v dôsledku správania matky, čo muselo byť akceptované a zohľadnené v konečnom rozhodnutí, avšak neznamená to, že rozhodnutia, ktoré v čase, keď bol vzťah otca s maloletým nenarušený, upravovali styk s prespatím u otca, neboli v záujme maloletého. K záverom znaleckého posudku predloženého č. 5/2022 z roku 2023 predloženej žalovanou súd prvej inštancie neprihliadol s odôvodnením, že tento posudok sa vyjadroval k situácii v rodine v roku 2023, čo nesúvisí so skutkovými okolnosťami zo dňa 14.11.2021.

1.6. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že nakoľko žalovaná porušila povinnosť uloženú jej súdnym rozhodnutím, v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka nesie zodpovednosť za škodu tým

vzniknutú, spočívajúcu v zbytočne vynaložených nákladoch na cestu z miesta bydliska žalobcu do Bojníc dňa 14.11.2021 a späť za účelom stretnutia sa s maloletým synom, k uskutočneniu ktorého nedošlo. Pri posúdení opodstatnenosti výšky náhrady škody uplatnenej žalobou zohľadnil, že žalobca vzal žalobu späť v časti uplatnených úrokov z omeškania 7 % zo sumy 114,48 Eur za obdobie od 15.11.2021 do 07.11.2022, preto v zmysle § 145 ods. 2 CSP konanie v tejto časti zastavil. Ďalej v súvislosti s rozsahom nároku žalobcu na náhradu škody dôvodil potrebou použitia vlastného motorového vozidla vzhľadom na to, že stretnutie s dieťaťom nemohlo prebehnúť len v mieste prevzatia dieťaťa. Vychádzal z toho, že cesta žalobcu z miesta bydliska - z H. - F. G. L. miesta styku v H., C. a späť je celkom 372 kilometrov. Ustálil, že pri základnej náhrade uplatnenej v zmysle § 7 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 4 zákona číslo 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách vo výške 71,80 Eur (0,193 Eur x 372 km podľa opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny číslo 143/2019 Z.z.) a náhrade za spotrebované pohonné hmoty vo výške 42,42 Eur predstavujú cestovné náklady spolu sumu 114,22 Eur. Keďže žalobca si uplatnil len 114,21 Eur, žalovaná je povinná zaplatiť mu túto sumu, a to spolu s úrokom z omeškania uplatneným podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. vo výške 7 % ročne od 08.11.2022 do zaplatenia.

1.7. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie tak, že žalobcovi ich náhradu voči žalovanej nepriznal. Poukázal na to, že skutkové okolnosti boli totožné so skutkovými okolnosťami zistenými 13.11.2021 v konaní vedenom na tamomšom súde pod sp. zn. 9C/48/2022. Žalobca svoje rozhodnutie podať v tomto prípade samostatné žaloby nijako nevyvetlil. Podľa názoru súdu ide o dôvody hodné osobitného zreteľa, spočívajúce v procesnom správaní samotného žalobcu a v povahe veci. Žalobcovi nič nebránilo podať jednu žalobu, v ktorej uplatní svoje nároky na náhradu škody tieto dva bezprostredne nadväzujúce dni, pričom podľa povahy jeho nárokov ide o totožné škody z titulu cestovných nákladov, ide o totožný okruh sporových strán a veci skutkovo spolu súvisia. Zo strany žalobcu preto ide podľa názoru súdu o zneužitie práva, ktoré podľa čl. 5 Základných princípov CSP nemôže požívať právnu ochranu. Podávanie samostatných žalôb za každý takýto zmarený styk, ak ide o takmer identické žaloby, neúčelne predražuje spôsob domáhania sa súdnej ochrany žalobcu, na ktorom podľa názoru súdu sa nemôže spolupodieľať žalovaná v podobe náhrady trov konania. Pre tieto dôvody súd žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, i keď by ako prevažne úspešný účastník konania podľa § 255 ods. 1 CSP takýto nárok mal.

2. Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie obe strany sporu.

3.1. Žalovaná napadla odvolaním rozsudok súd prvej inštancie v časti vo výroku I. a III., a to z dôvodov uvedených v ust. §365 ods. 1 písm. b), f), g) a h) CSP. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie alebo aby rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a prizná jej proti žalobcovi náhradu trov celého konania v rozsahu 100 %. Namietla nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, keď dospel k záveru o tom, že zodpovedá za náhradu cestovných výdavkoch žalobcu do miesta bydliska maloletého.

3.2. Žalovaná zdôraznila, že po celý čas koná výlučne v súlade so záujmami maloletého dieťaťa a tak to bolo aj v prípade styku, ktorý sa mal konať 14.11.2021. Uviedla, že neodkladné opatrenie, na základe ktorého sa mal styk realizovať, bolo bezprostredne po jeho vydaní zrušené rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 26.11.2021, č. k. 27CoP/70/2021-2189. Krajský súd v Trenčíne pritom vo svojom rozhodnutí uviedol, že po zohľadnení všetkých zistených skutočností, rozsahu a podmienok dovtedajšieho stretávania sa maloletého s otcom, bolo nevyhnutné nastaviť adaptačný proces rozširovania styku otca s dieťaťom. Okrem toho, nevyhnutnosť prihliadnuť predovšetkým na záujmy maloletého dieťaťa vyplynula aj z rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19CoP/20/2022. Žalovaná zdôraznila, že ona si plnila všetky povinnosti, konala v záujme maloletého syna, upozorňovala na problém ohľadom styku maloletého so žalobcom v rozsahu na prespanie, čo aktívne riešila nielen s konajúcim súdom, ale aj s kolíznou opatrovníčkou, tiež so žalobcom, čo potvrdzuje skutočnosť, že neodkladné opatrenie bolo následne zmenené rozhodnutím Okresného súdu Prievidza zo dňa 20.12.2021, č. k. 18P/54/2019-2309 práve v dôsledku neprimeraného rozsahu úpravy styku otca s maloletým dieťaťom bez predchádzajúcej adaptácie. Vyjadрила presvedčenie, že samotné rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne č. k.

27CoP/70/2021-2189 zo dňa 26.11.2021 je dôkazom toho, že styk nebolo dňa 14.11.2022 možné realizovať, a to v dôsledku rozporu úpravy styku s najlepším záujmom maloletého dieťaťa. Okrem toho, v konaní nebolo preukázané, že ona by maloletého akýmkoľvek spôsobom ovplyvňovala, resp. že by sa jednalo o jej vôľu.

3.3. Podľa názoru žalovanej súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď nezohľadnil pri rozhodovaní skutočnosť, že neodkladné opatrenie bolo následne po jeho vydaní zrušené pre nesúlad so zákonom - najlepším záujmom maloletého dieťaťa. Bolo teda zrušené práve z dôvodov, na ktoré ona neustále poukazovala. Súd prvej inštancie pochybil aj v tom, že prihliadal na znalecký posudok č. 144/2020 vyhotovený znalkyňou PhDr. Martou Halašovou, PhD. hoci ten nebol predložený v celom rozsahu, ale boli predložené len jeho časti, a okrem toho, tento znalecký posudok ako dôkazný prostriedok nie je prípustný, pretože pri jeho vyhotovení došlo k spáchaniu iného správneho deliktu, čo vyplýva z rozhodnutia Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky a ministra spravodlivosti v konaní vedenom pod sp. zn. 3516/2022/153.

3.4. Podľa názoru žalovanej súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď pri rozhodovaní nevzal do úvahy vôľu maloletého a jeho najlepší záujem pri uskutočnení styku, pretože konanie v najlepšom záujme dieťaťa má v tomto prípade jednoznačne prednosť pred konaním, ktoré údajne zakladá nárok žalobcu na náhradu škody. V danom prípade neboli splnené podmienky na násilné odňatie maloletého syna, lebo tým by mohlo dôjsť k poškodeniu jeho zdravého vývoja. Žalovaná zdôraznila, že ona maloletého syna riadne motivovala k stretnutiu so žalobcom, avšak ten odlúčenie od nej v rozsahu na prespanie výslovne odmietal, o čom včas žalobcu informovala. Žalobca bol upovedomený o nevhli maloletého syna a problémoch pri jeho odovzdávaní v rozsahu na prespanie, a teda si bol vedomý vynakladania finančných prostriedkov na cestu do miesta bydliska maloletého, kde sa opakovane dostavoval. Z týchto dôvodov ona nemôže byť zaviazaná k povinnosti nahradiť takto vynaložené náklady.

3.5. Súd prvej inštancie tiež dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď uviedol, že maloletý sa s otcom takmer štyri roky riadne nestýkal v dôsledku jej správania sa ako matky, pretože z vykonaného dokazovania je zrejmé, že ona ako matka okolnosti realizácie styku maloletého s otcom aktívne riešila. Okrem toho, v danej veci je zrejmé, že maloletého mala odovzdať na styk dňa 13.11.2021, kedy žalobcovi oznámila, že maloletý odmieta stretnutie s ním v rozsahu na prespanie. Nie je preto správne konštatovanie súdu prvej inštancie, že zodpovedá za cestovné výdavky žalobcu do miesta bydliska maloletého vzniknuté aj deň 14.11.2021. Takto vlastne žalobca od nej požaduje dvakrát vynaložené cestovné výdavky, v dvoch samostatných konaniach za jeden styk, a to i napriek tomu, že vedel o nevhli maloletého a že podľa rozhodnutia súdu malo k odovzdaniu maloletého dieťaťa dôjsť 13.11.2021.

3.6. Podľa názoru žalovanej konaním súdu prvej inštancie došlo tiež k porušeniu jej práva na spravodlivý proces tým, že napadnutý rozsudok nie je riadne odôvodnený. Súd prvej inštancie sa totiž v odôvodnení nezaoberal najlepším záujmom maloletého dieťaťa vo vzťahu k porušeniu právnej povinnosti, ku ktorému malo dôjsť z jej strany a z ktorej vyplýva pre ňu povinnosť nahradiť žalobcovi majetkovú škodu. V konaní bolo podľa nej preukázané, že vyvíjala aktivity a podávala návrhy riešenia, ako by bolo možné uskutočniť stretávanie otca s maloletým dieťaťom v súlade s najlepším záujmom maloletého dieťaťa. Poukazovala na vyhlášku Ministerstva spravodlivosti SR č. 207/2016 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti výkonu rozhodnutia a ktorá pripúšťa možnosť nerealizovať nariadený výkon, ak je v rozpore so správaním a názorom maloletého dieťaťa a dovoľavala sa analogického použitia tejto vyhlášky aj v prípade, keď nie je výkon nariadený súdne, ale dochádza k realizácii bežného styku na základe súdneho rozhodnutia.

3.7. Podľa názoru žalovanej, prípustné sú tu aj ďalšie prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené, v dôsledku čoho skutkový stav zistený súdom prvej inštancie neobstojí. Opätovne poukázala na neprípustnosť žalobcom predloženého znaleckého posudku číslo 144/2020 ako dôkazu pre jeho neúplnosť a pochybenia pri jeho vyhotovení, v dôsledku čoho závery tohto znaleckého posudku nemôžu byť relevantné. Navyše tento znalecký posudok bol vypracovaný dňa 29.04.2021, a teda nijakým spôsobom nepreukazuje správanie sa maloletého v čase realizácie styku dňa 14.11.2021. Naopak, znalecký posudok číslo 5/2022 je relevantný, pretože bol predložený v úplnom znení a je z neho zrejmé, že ona nezodpovedá za správanie maloletého. Tento znalecký posudok podáva komplexné odpovede na otázky bezprostredne súvisiace s posúdením jej zavinenia a je dôkazom toho, že ona nie je zodpovedná za zavinenie cestovných výdavkov žalobcu, nakoľko objektívnou prekážkou

neuskutočnenia styku dňa 14.11.2021 bola vôľa maloletého a jeho prejavy súvisiace s realizáciou styku v rozsahu na prespanie.

4.1. Žalobca napadol odvolaním rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku III., ktorým mu súd prvej inštancie náhradu trov konania nepriznal. Odvolanie podal z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) CSP. Poukázal na právnu úpravu obsiahnutú v ust. § 251, § 252 a § 255 ods. 1 CSP a zdôraznil, že inštitút trov konania je v civilnom sporovom konaní ovládaný tzv. záujmovým princípom vyjadreným v § 252 CSP a princípom úspechu vo veci vyjadreným v § 255 CSP.

4.2. Poukázal na to, že v predmetnom spore mal plný úspech vo veci, pričom zo zásady úspechu vo veci charakteristickej pre sporové konanie vyplýva, že neúspešná strana je povinná nahradiť v spore úspešnej strane vzniknuté trovy konania. Ustanovenie § 257 CSP, ktoré v danej veci aplikoval prvoinštančný súd, predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok a ako vyplýva z ustálenej judikatúry súdov Slovenskej republiky, jeho aplikácia musí zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať výnimočný charakter. Toto ustanovenie neslúži na zmierňovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami, ale slúži na riešenie situácie, v ktorej je nespravodlivé, aby ten, kto dôvodne bráni svoje porušené alebo ohrozené právo alebo chránený záujem, dostal náhradu konania.

4.3. Žalobca zdôraznil, že v danom prípade ide o situáciu, keď žalovaná účelovo, tendenčne a bezdôvodne bráni jeho kontaktu s maloletým synom a z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva, v čom prvoinštančný súd vzhľadom ako spravodlivé poskytnúť jej ochranu, hoci porušuje jeho práva. Dôkazom rozporuplnosti argumentácie zákonného sudcu v napadnutom rozsudku je uznesenie Okresného súdu Prievidza zo dňa 08.12.2022 sp. zn. 8C/34/2022-67, ktorým bol zamietnutý návrh žalovanej na spojenie vecí, vrátane predmetnej právnej veci z dôvodu, že zo spisov je zrejmé, že bude potrebné v konaniach vykonať rozsiahle dokazovanie, ktoré by nebolo možné skončiť na jednom pojednávaní, pričom v konaniach sú rôzne skutkové tvrdenia a líšia sa aj exekučné tituly, v dôsledku čoho nebude možné o všetkých nárokoch žalobcu rozhodnúť v jednom konaní. Podľa názoru žalobcu už len samotná táto skutočnosť vylučuje možnosť existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP aplikovaných v napadnutom rozsudku.

4.4. Ďalej žalobca poukazoval na to, že jeho jediným právnym prostriedkom, resp. jediným možným zákonom ustanoveným procesným postupom je uplatňovanie si nárokov v súdnom konaní. On sa snaží predchádzať neprimeraným hmotným výdavkom súdu a strán sporu, avšak žalovaná dlhodobo, sústavne a účelovo bez akéhokoľvek ospravedlniteľného dôvodu bráni jeho stretávaniu sa s maloletým synom. Podľa jeho názoru v predmetnej veci nemožno nepriznať náhradu trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, ak už súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím skonštatoval, že žalobca sa od začiatku konania domáha ochrany svojich práv procesne správnym spôsobom. Podľa názoru žalobcu je nespravodlivé, aby sa domáhaním ochrany svojho práva a nároku, a to nároku na náhradu škody, dostal do situácie, kedy náklady na uplatňovanie jeho práva prevyšujú priznaný nárok náhrady škody. Napádaným rozsudkom totiž vzniká paradox, že je lepšie pre žalobcu sa so spôsobenou škodou zmieriť a nerobiť nič, ako zákonným spôsobom požívať súdnu ochranu a brániť sa proti dlhodobému, účelovému a zákernému správaniu sa žalovanej.

4.5. Súd prvej inštancie zvoleným procesným postupom pri rozhodovaní o trovách konania konal zjavne rozporne, porušujúc princíp právnej istoty podľa čl. 2 Základných princípov CSP, lebo jeho rozhodnutie je v rozpore so závermi vyplývajúcimi z rozhodnutia o zamietnutí návrhu na spojenie vecí. Podľa názoru žalobcu jednotlivé veci týkajúce sa náhrady škody nie je možné objektívne spojiť, lebo v jednotlivých veciach ide o rôzne právne tituly odôvodňujúce styk žalobcu s maloletým synom, o rôzne časové obdobia a v každom konaní ide o rôzne skutkové tvrdenia a o vždy iný, vymyslený príbeh žalovanej, ktorý je potrebné dôkladne posúdiť, čo nie je možné uskutočniť hospodárne v jednom konaní. Je potrebné vziať na zreteľ, že je to práve žalovaná, ktorá dlhodobo, sústavne a bezdôvodne bráni styku maloletého syna s ním a on sa len domáha ochrany svojich vlastných práv, a to náhrady nákladov za zmarený styk.

4.6. Podľa názoru žalobcu odôvodnenie rozsudku v časti výroku III. je vnútorne rozporné, nepresvedčivé, arbitrárne. Rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania celkom nepochopiteľne legitimizuje konanie žalovanej, resp. jej konanie schvaľuje a svojim spôsobom ho podporuje, pretože nárok na náhradu škody mu síce bol priznaný, avšak jediným zákonom možným procesným postupom – podanie žaloby na súde, súd prvej inštancie označil za dôvod hodný osobitného zreteľa a náhradu trov konania, ktoré

musel vynaložiť na ochranu jeho práv, mu nepriznal s odôvodnením, že takýto postup nemôže požívať právnu ochranu. Podľa žalobcu je tento dôvod uvedený v napadnutom rozsudku o to nezmyselnejší, keď samotný súd už skôr procesný postup žalobcu legitimizoval zamietnutím návrhu žalovanej na spojenie vecí. Žalobca preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku III. zmenil tak, že mu prizná proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a zároveň mu prizná aj náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške.

5.1. Žalobca v písomnom vyjadrení zo dňa 07.08.2023 k odvolaniu žalovanej navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku I. ako vecne správny potvrdil a v časti výroku III., aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že mu proti žalovanej prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5.2. Uvedol, že pokiaľ žalovaná v odvolaní tvrdila, že výlučným dôvodom nerealizovania styku otca s maloletým dieťaťom dňa 14.11.2021 bola odmietavá vôľa maloletého stretnúť sa s otcom, táto odmietavá vôľa maloletého nebola v priebehu konania nijakým spôsobom preukázaná. Žalovaná totiž stretnutie jeho, žalobcu s vlastným synom v predmetný deň vôbec neumožnila a v konaní nebolo preukázané ani to, že by sa o to aspoň pokúsila.

5.3. Žalobca zdôraznil, že žalovaná nemôže svojvoľne mariť právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu len preto, že s ním nie je uzročená. Podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie správne vyhodnotil skutkový stav, nakoľko žalovaná mala povinnosť maloletého na stretnutie s ním riadne a včas pripraviť a stretnutie umožniť, a to bez ohľadu na jej subjektívne a nepreukázané úvahy o vôli maloletého v tom čase. Navyše, žalovaná v predmetnom spore vôbec nepreukázala odmietavý postoj maloletého, ani jeho plač a schovávanie sa, takže jej tvrdenia o domnelej objektívnej príčine ostali nepreukázané. Naopak, on, žalobca preukázal znaleckým posudkom jej tendenčné a manipulatívne správanie smerom k maloletému. Žalobca zdôraznil, že žalovaná s ním nijako nekomunikovala, nereagovala na jeho správy ani deň pred ani v deň zmareného styku, čo vyplynulo z vykonaného dokazovania, preto nie je zrejme, ako mal súd prvej inštancie dospieť k záverom o „jej postupe v sledovaní najlepšieho záujmu dieťaťa“. Žalobca v tejto súvislosti uviedol, že on sa nemal ako dozvedieť o príčine zmarenia styku skôr, keďže dátum styku vychádzal z právoplatného a vykonateľného rozhodnutia a žalovaná na jeho správy zaslané deň pred určeným stykom nijako nereagovala. Nepreukázala teda svoje tvrdenia, že maloleté dieťa k stretnutiu s otcom motivovala a navyše jemu, žalobcovi nedala včas vedieť o údajnej objektívnej prekážke stretnutia s maloletým tak, aby zabránila škode, ktorá je predmetom tohto konania. Vo vzťahu k vôli maloletého žalovaná nepreukázala v konaní žiadnu negatívnu vôľu maloletého, naopak oba znalecké posudky predložené v konaní preukazujú pravý opak. Žalovaná nijako nepreukázala svoju snahu maloletého motivovať v deň zmareného styku, ktorý je predmetom tohto konania a ani predtým. Tvrdenia žalovanej v odvolaní sú teda zjavne nepravdivé a klamlivé.

5.4. Pokiaľ ide o znalecký posudok č. 5/2022 zo dňa 15.01.2023, ktorým sa žalovaná snaží preukázať, že napriek svojej údajnej snahe motivovať maloletého k stretávaniu sa so žalobcom, nenesie zodpovednosť za jeho odmietavý postoj, žalobca predovšetkým poukázal na to, že predmetný znalecký posudok je vyhotovený takmer dva roky od vykonateľnosti rozhodnutia súdu, ktorým určil jeho stretávanie sa s maloletým. Zneužívať údajnú vôľu maloletého však nie je možné v prípade, keď v žiadnom konaní taká vôľa preukázaná nebola. Obmedzenie rodičovských práv otca na styk so synom môže podľa Zákona o rodine iba súd, nie matka a pokiaľ tá fabuluje vymyslenými a nepreukázanými „objektívnymi“ prekážkami styku, je viac ako nemorálne, keď následne v konaní tvrdí, že škodu z dôvodu nerealizovateľného styku znáša sám žalovaný a že ide o bežné životné riziko. Podľa názoru žalobcu znalecký posudok z 15.01.2023 nemá žiadny vplyv na predmetné konanie v súvislosti s náhradou škody za zmarený styk dňa 14.11.2021, lebo preukazovať vôľu maloletého znaleckým posudkom vyhotoveným po takmer tri roky zmarenom styku, ktorý je predmetom tohto konania, je v rozpore s logikou.

5.5. Žalobca poukázal na to, že v žiadnom konaní či posudku nebol nikdy preukázaný akýkoľvek negatívny vplyv jeho ako otca na maloletého a túto skutočnosť napokon preukazuje aj znalecký posudok z 15.01.2023. Navyše v čase zmareného styku bol aktuálny znalecký posudok č. 144/2020 vypracovaný znalkyňou PhDr. Martou Halašovou, PhD., z ktorého vyplývajú závažné skutočnosti vo vzťahu k žalovanej. Znalecký posudok č. 5/2022 predložený žalovanou odzrkadľuje situáciu začiatku roka 2023, v dôsledku čoho nemôže byť dôkazom o vôli maloletého v konaní, ktorého predmetom je náhrada za škody za zmarený styk zo dňa 14.11.2021. Žalobca tiež poukázal na to, že žalovaná

zmarila jeho stretnutie s maloletým synom v priebehu troch rokov 106 krát, v súčasnosti je proti nej v dvoch samostatných konaniach o úprave rodičovských práv a povinností vedený výkon rozhodnutia na Okresnom súde Prievidza, čo všetko svedčí o tom, že jej dlhodobé správanie a uvádzanie neúprimných skutočností je viac ako hanebné.

5.6. Zo znaleckého posudku č. 144/2020 vypracovaného znalkyňou PhDr. Martou Halašovou, PhD. pritom vyplývajú závažné skutočnosti, ktoré potvrdzujú že žalovaná umocňuje u maloletého ňou naučenú krátkodobú reakciu maloletého smerom k žalobcovi, ktorá však podľa posudku znalkyne po chvíli opadá a maloletý sa vie so žalobcom radostne hrať aj komunikovať. Znalkyňa v predmetnom posudku uviedla, že žalovaná si kladie vlastné podmienky pre styk žalobcu s maloletým synom a zároveň negatívne ovplyvňuje maloletého proti žalobcovi s tým, že takéto negatívne nastavenie si následne osvojuje aj maloletý, ktorý koná podvedome ako žalovaná v záujme dosiahnutia harmónie jej správania sa. K námietkam žalovanej k predloženému posudku č. 144/2020 žalobca uviedol, že žalovaná bola účastná znaleckého dokazovania, pričom mala vedomosť o celom jeho obsahu. Preto jej tvrdenia o neúplnosti znaleckého posudku sú podľa názoru žalobcu len ďalšou procesnou taktikou na obrátenie pozornosti súdu od predmetu sporu.

5.7. Z konania žalovanej je teda zrejmé, že ničím nepodloženými tvrdeniami len fabulovala údajnú nevôľu maloletého syna stretnúť sa s otcom a že sa jednalo o úmyselný účelový postup s cieľom zmariť stretnutie otca s maloletým, nerešpektujúc právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu o úprave rodičovských práv a povinností. Z uvedeného dôvodu žalovaná potom zodpovedá za škodu spôsobenú svojim protiprávnym konaním, tak ako to správne uzavrel súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Žalobca preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu v napadnutej časti vo výroku I. potvrdil ako vecne správny a pokiaľ ide o výrok III., aby vyhovel jeho odvolaniu a rozsudok v tejto časti zmenil tak, že mu prizná nárok na náhradu trov v rozsahu 100 %.

6.1. Žalovaná v písomnom vyjadrení zo dňa 21.07.2023 k odvolaniu žalobcu uviedla, že sa celkom stotožňuje s výrokom III. napadnutého rozsudku, lebo rozhodnutie o trovách konania, ktorým žalobcovi nebol priznaný nárok na ich náhradu, je vecne správny, riadne zohľadňujúci vykonané dokazovanie. Stotožnila sa s právnym záverom prvoinštančného súdu, že trovy konania v tomto spore vzniknuté žalobcovi neboli účelne vynaložené. Aj v prípade, ak žalobca trvá na tom, že nebolo možné podať jeden návrh na vydanie všetkých platobných rozkazov, pretože by bolo potrebné rozsiahle dokazovanie, žalobcovi nič nebránilo podať jeden návrh v prípade jedného styku trvajúceho v rozsahu viacerých dní, keďže skutkové okolnosti, strany sporu a predmet návrhu boli v takých prípadoch identické. V prípade styku, ktorý mal trvať v rozsahu viacerých dní, nebol dôvod podávať samostatné návrhy a uplatňovať si za spísanie takýchto návrhov náhradu trov spočívajúcich v odmene advokáta, lebo v takom prípade nešlo o trovy účelne vynaložené. V tomto konkrétnom prípade žalobca podal žalobu za neuskutočnený styk zo dňa 14.11.2021, ktoré konanie bolo na Okresnom súde

Prievidza vedené pod sp. zn. 9C/51/2022, pričom na Okresnom súde Prievidza sa pod sp. zn. 9C/48/2022 viedlo konanie aj o neuskutočnenom styku zo dňa 13.11.2022. Obe konania boli pritom vedené na základe takmer identických návrhov, boli predkladané rovnaké dôkazy, pričom išlo o náhradu cestovných nákladov za jeden neuskutočnený styk v trvaní dvoch dní a išlo o ten istý dôvod neuskutočnenia. Žalobcovi teda nebránilo podať jeden návrh, ktorým by sa domáhal nároku na náhradu škody. Žalovaná uviedla, že pokiaľ bolo priamym úmyslom žalobcu spôsobiť jej škodu takýmto postupom, ide o šikanózne konanie predstavujúce jeden z prípadov zneužitia procesných práv a rozhodne ho nemožno pokladať za účelné. Opakované podávanie rovnakých žalôb, ktoré možno označiť za formulárové žaloby, je aj podľa rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR procesnou šikanou. 6.2. Žalovaná ďalej poukázala na čl. 5 CSP, v zmysle ktorého zjavné zneužitie práva nepožíva právnu ochranu, a tiež na ust. § 3 ods. 1 Obč. zák., v zmysle ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Podľa názoru žalovanej však účelom žalobcom samostatne podávaných žalôb je znevýhodniť ju a spôsobiť jej ujmu.

6.3. Pokiaľ žalobca v odvolaní tvrdil, že súd odmietol veci spojiť do jedného konania, žalovaná poukázala na to, že to bolo z dôvodu, že žaloby boli podávané v iných časoch a konania „bežali“ samostatne, pričom išlo o rôzne exekučné tituly. V predmetnom spore však ide o neuskutočnenie jedného styku v rozsahu viacerých dní, preto tvrdenia žalobcu o rôznych skutkových okolnostiach a rôznych exekučných tituloch neobstoja. Je teda zrejmé, že nespojenie konaní zo strany Okresného súdu Prievidza bolo odôvodnené rozličnosťou štádií konaní, avšak o takýto prípad nejde v predmetnom spore. Žalovaná v závere svojho

vyjadrenia zdôraznila, že konanie žalobcu je účelovým konaním, ktorého cieľom je poškodiť ju. Takéto konanie napriňa znaky zneužitia práva, a teda nemôže byť priznaná právna ochrana. Preto navrhla, aby odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu v časti výroku III. potvrdil ako vecne správny a priznal jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

7. Žalobca v písomnom stanovisku zo dňa 18.09.2023 k vyjadreniu žalovanej zo dňa 21.07.2023 zotrval na všetkých skutočnostiach uvedených vo svojom odvolaní proti rozsudku prvoinštančného súdu v časti výroku III. S vyjadrením žalovanej sa nestotožnil, mal za to, že žalovaná porušila právnu povinnosť, ktorú jej ukladá § 420 ods. 1 Obč. zák. a spôsobila mu škodu. Poprel tvrdenia žalovanej o jeho údajnom šikanóznom správaní, lebo ani v tomto a ani v inom konaní žalovanou tvrdené šikanózne správanie nebolo preukázané. Opäť zopakoval, že jediným procesným prostriedkom na uplatňovanie jeho práv a nárokov na náhradu škody je podanie žaloby za každý zmarený styk zo strany žalovanej samostatne, lebo v každom jednom prípade je potrebné dokazovať a skúmať okolnosti a dôvody zmarenia styku. Zotrval na všetkých skutočnostiach uvedených vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej a dodal, že nakoľko žalovaná marí jeho styky s maloletým synom naďalej, podávanie žalôb za každý zmarený styk je jediným zákonne možným vhodným, a procesne správnym postupom, ako sa môže domôcť svojich práv.

8. Žalovaná v písomnom stanovisku zo dňa 30.08.2023 k vyjadreniu žalobcu zo dňa 07.08.2023 zotrvala na všetkých svojich tvrdeniach uvedených v odvolaní proti rozsudku prvoinštančného súdu. Zdôraznila, že vôľa maloletého bola v konaní riadne preukázaná, čo vyplýva z úradného záznamu privolanej policajnej hliadky zo dňa 13.11.2021, v ktorom je okrem iného uvedené, že maloletý sa veľmi bál, plakal a odmietal ísť za svojim otcom, čoho svedkami boli príslušníci policajnej hliadky. Skutočnosť, že tieto citové prejavy pretrvávali, vyplýva aj zo znaleckého posudku č. 5/2022 zo dňa 15.01.2023, v ktorom je uvedené, že maloletý mal počas prebiehajúcich stykov výrazné citové reakcie pri odlučovaní od nej, pričom tieto citové reakcie sú prejavom strachu z odlúčenia, na ktorých ona nemá žiadnu vinu a nijako maloletého k takýmto prejavom nenabádala. Žalovaná zdôraznila, že žalobcu upozorňovala na odmietavé prejavy maloletého, ktoré nastanú až pri odovzdávaní na styk, pričom uvedenú situáciu aktívne riešila, z čoho jednoznačne vyplýva, že z jej strany nešlo o úmyselné konanie, ani o akékoľvek tendenčné alebo manipulatívne správanie z jej strany smerom k maloletému, preto nijakým spôsobom nemôže zodpovedať za odmietavý postoj maloletého, lebo ten je len reakciou na strach zo zmien v súvislosti s odlúčením maloletého od nej. Opätovne uviedla, že znalecký posudok č. 144/2020 nemôže byť podkladom pre rozhodnutie, pretože voči znalkyni PhDr. Marte Halašovej, PhD. bolo začaté a aj právoplatne skončené správne konanie vo veci spáchania správneho deliktu pri vypracovaní znaleckého posudku č. 144/2020. Žalovaná uviedla, že v žiadnom konaní nebola preukázaná skutočnosť, že by negatívnym spôsobom ovplyvňovala maloletého. Práve naopak zo znaleckého posudku č. 5/2020 vyplýva, že znalkyňa počas vyšetrenia nezistila vedomé tendencie manipulácie maloletého. Nestotožnila sa s názorom žalobcu, že závery v tomto posudku nie sú relevantné a objektívne, pretože hoci posudok bol vypracovaný v januári 2023, samotné vyšetrenie sa uskutočnilo už v novembri 2022. Pokiaľ žalobca tvrdil, že údajne zmarila až 106 stykov, toto tvrdenie je nepravdivé, lebo styky sa neuskutočňovali z objektívnych dôvodov, čo vyplýva aj z rozhodovacej činnosti Okresného súdu Prievidza. Žalovaná tiež poukázala na skutočnosť, že v zmysle neodkladného opatrenia nariadeného Okresným súdom Prievidza sa malo stretnutie žalobcu s maloletým synom uskutočniť od 13.11.2021 do 14.11.2021 a teda odovzdanie na stretnutie sa malo uskutočniť iba 13.11.2021. Z tohto dôvodu ona nemohla mať vedomosť o tom, že žalobca sa dostaví do miesta bydliska maloletého za účelom stretnutia opätovne aj 14.11.2021, a to i napriek skutočnosti, že v tento deň sa odovzdanie na styk nemalo uskutočniť. Takéto konanie žalobcu, keď sa dobrovoľne dostavil na stretnutie s maloletým aj v deň, keď sa odovzdanie dieťaťa na stretnutie nemalo uskutočniť a tiež napriek vedomosti o nevhodnosti maloletého, je dôkazom o účelovosti konania žalobcu s cieľom poškodiť ju. Žalovaná opakovane zdôraznila, že nakoľko nebolo preukázané, že by bránila v styku maloletého so žalobcom a že žalobcu informovala o skutočnosti, že odovzdávanie maloletého bolo sprevádzané odmietavými prejavmi maloletého, a teda ona pri realizácii styku konala len v najlepšom záujme maloletého dieťaťa, je zrejmé, že žaloba je nedôvodná, lebo ona nezodpovedá za škodu, ktorá žalobcovi vznikla vynaložením cestovných výdavkov do miesta bydliska maloletého dňa 14.11.2021.

9. Žalovaná vo vyjadrení zo dňa 04.10.2023 k stanovisku žalobcu zo dňa 18.09.2023 uviedla, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s rozsudkom prvoinštančného súdu v časti výroku III., ktorý bol napadnutý odvolaním žalobcu. Zotrvala na všetkých skutočnostiach uvedených vo vyjadrení zo dňa 21.07.2023

k odvolaniu žalobcu. K tvrdeniu žalobcu, že nepriznanie nároku na náhradu trov konania, že šikanózne správanie alebo zneužitie procesných práv z jeho strany nebolo v konaní preukázané, žalovaná uviedla, že samotný postup žalobcu pri podávaní takmer množstva takmer identických návrhov je preukázaním šikanózneho správania, ktorého cieľom je niekoľkonásobné navyšovanie drobných pohľadávok o náhradu trov konania právneho zastúpenia. K argumentácii žalobcu, že mu nie je zrejmé, aký procesný postup mal zvoliť pri domáhaní sa súdnej ochrany uviedla, že mohol podať jeden samostatný návrh za nerealizovateľné styky, spojiť údajné nároky pri nerealizovateľných stykoch týkajúcich sa dní nasledujúcich po sebe alebo žiadať v jednom návrhu náhradu cestovných výdavkov za styky vykonávané na základe súdneho rozhodnutia a pod. Podľa jej názoru žalobca svojim konaním zapríčinil stav, kedy sú jednotlivé konania prideľované rôznym zákonným sudcom, pričom nebolo povinnosťou súdu spojiť veci na spoločné konanie. Takýto stav zaviniť výlučne žalobca, ktorý zvolil procesný postup, ktorým zneužíva svoje práva a nemôže byť vina za takéto procesné zneužívanie práv presúvaná na konajúci súd. Podľa jej názoru nie je možné, aby bola v prípade drobných pohľadávok zavázaná na náhradu trov konania, ktoré opakovane viacnásobne prevyšujú samotnú istinu pohľadávky a žalobca mohol tieto nároky uplatniť v jednom konaní. Podľa jej názoru súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že v danom prípade sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, keď žalobcovi nepriznal nárok na náhradu trov konania.

10. Ďalšie písomné podania odvolaciemu súdu neboli doručené.

11. Odvolací súd preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP v rozsahu odvolaní podaných žalobcom i žalovanou, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že dôvodné nie je ani odvolanie žalobcu a ani odvolanie žalovanej a že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výroku I. a III. podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

12. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. odvolaním nebol napadnutý, preto je v tejto časti právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu zostáva nedotknutý (§ 367 CSP).

13. Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením veci v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie a podľa § 387 ods. 2 CSP na ne v plnom rozsahu poukazuje.

14. Odvolací súd považuje za vecne správny napadnutý výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 114,21 Eur s úrokom z omeškania vo výške 7 % zo sumy 114,21 Eur od 08.11.2022 do zaplatenia z titulu náhrady škody. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom prvoinštančného súdu o zodpovednosti žalovanej za škodu vzniknutú žalobcovi, keďže v konaní bolo preukázané splnenie všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti žalovanej za škodu, v dôsledku čoho je povinná žalobcovi škodu nahradiť. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozsudku riadne vypořiadal so všetkými skutočnosťami a tvrdeniami žalovanej, ktoré žalovaná opätovne prezentovala vo svojom odvolaní. Z uvedeného dôvodu odvolací súd odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku a len na zdôraznenie jeho správnosti k jednotlivým odvolacím námietkam žalovanej uvádza nasledovné.

15. K námietke žalovanej týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia otázky jej zodpovednosti za škodu z dôvodu, že podľa nej boli nesprávne posúdené predpoklady vzniku jej zodpovednosti za škodu, a to zavinenie a protiprávny úkon (konanie), nakoľko súdom nariadený styk žalobcu s maloletým sa neuskutočnil výlučne pre nevlhu maloletého a k námietke, že z jej strany nedošlo k porušeniu právnej povinnosti, nakoľko neodkladné opatrenie o úprave styku žalobcu s maloletým bolo neskôr na základe ňou podaného odvolania zrušené pre nesúlad s najlepším záujmom maloletého dieťaťa, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že právna povinnosť bola žalovanej uložená uznesením Okresného súdu Prievidza zo dňa 04.10.2021 č.k. 18P/54/2019-1980.

16. Z rozhodnutia Okresného súdu Prievidza zo dňa 04.10.2021 č.k. 18P/54/2019-1980 je zrejmé, že súd nariadil neodkladné opatrenie a na čas do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom

súde Prievidza sp. zn. 18P/54/2019 upravil styk žalobcu s maloletým, čím zmenil uznesenie Okresného súdu Prievidza zo dňa 14.10.2019 č.k. 12P/44/2019-76 tak, že žalobcovi určil oprávnenie stretnúť sa s maloletým B. každý nepárny týždeň v kalendárnom roku v čase od soboty od 10:00 hod. nepretržite do nedele do 18:00 hod. bez prítomnosti žalovanej. Žalovanej uložil povinnosť maloleté dieťa na stretnutie so žalobcom včas a riadne pripraviť a stretnutie so žalobcom umožniť. Žalobca si maloleté dieťa a mal v určenom čase prevziať pred kultúrnym domom v H., K. J. K., kde ho mal žalovanej v určenom čase aj odovzdať. Na základe odvolania žalovanej Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 26.11.2021 č.k. 27CoP/70/2021-2189 uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

17. Pokiaľ žalovaná poukazovala na neskoršie zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu, je potrebné zdôrazniť, že rozhodujúci pre posúdenie otázky existencie právnej povinnosti žalovanej (a pre posúdenie súladnosti jej konania s právom), bol právny stav v čase, kedy došlo ku konaniu spôsobujúcemu škodu, a nie právny stav po tomto konaní v budúcnosti, kedy bol známy výsledok rozhodnutia o odvolaní žalovanej proti uzneseniu ukladajúcemu jej povinnosť. V rozhodnom čase, dňa 14.11.2021, kedy došlo k vzniku škody, bolo vykonateľné uznesenie súdu prvej inštancie, ukladajúce žalovanej povinnosť maloletého na stretnutie so žalobcom včas a riadne pripraviť a stretnutie so žalobcom mu umožniť. Uznesenie, ktorým sa nariaďuje neodkladné opatrenie, je zásadne vykonateľné bez ohľadu na jeho právoplatnosť. Vykonateľnosť uznesenia znamená, že povinnosť uložená vykonateľným rozhodnutím je nútene, teda aj proti vôli povinného účastníka, vymožiteľná. To znamená, že ten, komu je rozhodnutím uložená povinnosť, musí túto povinnosť okamihom nadobudnutia vykonateľnosti rozhodnutia splniť. Nesplnenie povinnosti uloženej vykonateľným uznesením Okresného súdu Prievidza zo dňa 04.10.2021 č.k. 18P/54/2019-1980 žalovanou je tak jednoznačne porušením jej právnej povinnosti v zmysle § 420 ods.1 Občianskeho zákonníka bez ohľadu na skutočnosť, že citované uznesenie nenadobudlo právoplatnosť a bolo neskôr zrušené.

18. V súvislosti s námietkou žalovanej o tom, že nezavinila vznik škody, čo odôvodňovala nevoľou maloletého, ktorý podľa jej tvrdenia odmietal stretnutie so žalobcom v rozsahu na prespanie, odvolací súd zhodne s prvoinštančným súdom poukazuje na závery znaleckého posudku PhDr. Marty Halašovej, PhD. č. 144/2020. Je potrebné prihliadnuť na to, že išlo o 2-ročné dieťa závislé na matke, ktorá ho má vo svojej starostlivosti a teda má možnosť ho ovplyvňovať po vôľovej stránke. Bolo povinnosťou žalovanej v zmysle vykonateľného súdneho rozhodnutia maloletého na stretnutie so žalobcom včas a riadne pripraviť a stretnutie so žalobcom umožniť, čo sa však nestalo, pričom žalovanej sa s prihliadnutím na zistené skutočnosti a závery znaleckého posudku nepodarilo preukázať, že si riadne a včas splnila túto svoju povinnosť uloženú súdnym rozhodnutím.

19. Pokiaľ sa žalovaná bránila tvrdením, že konala v najlepšom záujme maloletého dieťaťa, síce možno súhlasiť s tým, že záujem maloletého dieťaťa je významným kritériom pri rozhodovaní súdu vo veciach starostlivosti o maloletých, avšak toto kritérium už bolo zohľadnené pri rozhodovaní súdu v konaní vo veci starostlivosti súdu o maloletého a premietlo sa vo výroku jeho vykonateľného rozhodnutia. Z uvedených dôvodov súd nemohol v predmetnom spore o náhradu škody prehodnocovať súlad povinnosti žalovanej s najlepším záujmom maloletého ku dňu 14.11.2021. Z uvedeného dôvodu posúdenie toho, či žalovaná konala v najlepšom záujme maloletého, nepredstavovalo skutočnosť vylučujúcu protiprávnosť konania žalovanej.

20. Odvolací súd sa nestotožnil ani s argumentáciou žalovanej o možnosti analogickej aplikácie vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 207/2016 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti výkonu rozhodnutia, v zmysle ktorej sa pri výkone rozhodnutia berie do úvahy správanie a názor maloletého, pretože vyhláška sa aplikuje pri súdnom výkone rozhodnutia a vyhodnotenie správania a názoru maloletého v súvislosti s vymáhaním povinnosti uloženej rozhodnutím je úlohou súdu. Toto oprávnenie nemožno ponechať posúdeniu povinnej osobe a tým jej konanie v rozpore so súdnym rozhodnutím zbaviť protiprávnosti.

21. V súvislosti s námietkou žalovanej o nesprávnom postupe súdu prvej inštancie spočívajúceho v neprípustnom použití znaleckého posudku PhDr. Marty Halašovej PhD. č. 144/2020 ako dôkazného prostriedku preukazujúceho jej zavinenie, a to z dôvodu, že nebol preložený žalobcom v úplnom znení, ďalej z dôvodu, že bol vypracovaný dňa 29.04.2021, preto podľa žalovanej

nijako nepreukazuje vôľu alebo správanie maloletého v čase uskutočnenia styku dňa 14.11.2021, a tiež z dôvodu, že bol pri jeho vypracovaní spáchaný znalkyňou iný správny delikt, odvolací súd uvádza, že námietka žalovanej o nepredložení úplného znaleckého posudku je bezpredmetná. Žalovaná má totiž znalecký posudok vyhotovený v konaní vo veci starostlivosti súdu o maloletého k dispozícii, je s ním oboznámená, a v tomto konaní sa nedomáhala prihladenia na akýkoľvek iný záver tohto znaleckého posudku. Čo sa týka časového rozdielu, ten je medzi oboma udalosťami len

6 mesiacov, pričom odvolaciemu súdu je z úradnej činnosti známe, že odkazujúc na výlučnú vôľu maloletého a na jeho odmietanie styku v rozsahu prespatia žalovaná odôvodňovala neuskutočňovanie styku maloletého so žalobcom už od júla 2020, teda práve aj v období vypracovania znaleckého posudku. K námietke o neprípustnosti toho dôkazu pre spáchanie správneho deliktu znalkyňou pri jeho vypracovaní, ktorý žalovaná preukazovala rozhodnutiami Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky a ministra spravodlivosti, odvolací súd poukazuje na charakter zisteného pochybenia znalkyne, ktorý je posúdený priamo v odôvodnení predloženého rozhodnutia Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, podľa ktorého cit. „hoci ide o porušenie základného princípu výkonu znaleckej činnosti, t. j. povinnosti zabezpečiť preskúmateľnosť obsahu znaleckých posudkov, ide len o jednu čiastkovú metódu z viacerých použitých metód pri vyšetrovaní dospelých. ... Toto pochybenie nie je posúdené ako odborné pochybenie. ... Delikt je posúdený len ako porušenie verejného záujmu spojeného s podmienkami výkonu znaleckej činnosti a znalkyňa neporušila/nehrozila subjektívne práva iných osôb.“ Z uvedeného posúdenia pochybenia znalkyne, ktoré nepredstavovalo porušenie práv iných osôb je teda zrejmá prípustnosť použitia záverov ňou vyhotoveného znaleckého posudku pri hodnotení predpokladov zodpovednosti žalovanej za vznik škody vzniknutej v danom období. Odvolací súd teda nezhliadol

v postupe súdu prvej inštancie, ktorý na závery tohto znaleckého posudku prihliadol, žiadne pochybenie. Zároveň sa stotožnil s postupom súdu prvej inštancie, ktorý neprihliadol na znalecký posudok Mgr. Alexandry Kaiser č. 5/2002 zo dňa 15.01.2023 s odôvodnením, že tento znalecký posudok sa vyjadroval k situácii v rodine v roku 2023, čo nesúvisí so skutkovými okolnosťami zo 14.11.2021. K tomu odvolací súd pre úplnosť dodáva, že predmetný znalecký posudok bol vypracovaný viac než rok po tom, čo došlo k porušeniu právnej povinnosti zo strany žalovanej a k vzniku škody (ku ktorej došlo dňa 14.11.2021) a vyhotovený bol za účelom posúdenia skutočností významných pre rozhodnutie vo veci úpravy výkonu rodičovských práv a povinností strán sporu k maloletému na čas po rozvoze manželstva, a nie na účely posúdenia, či dňa 14.11.2021 existovala objektívna okolnosť vylučujúca protiprávnosť konania žalovanej alebo jej zavinenie na vzniku škody.

22. Pretože odvolacie námietky žalovanej neboli opodstatnené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I. potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP.

23. Preskúmaním napadnutého rozsudku vo výroku III. o trovách konania odvolací súd zistil, že ako vecne správny je potrebné potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie aj v tejto časti výroku.

24. Súd prvej inštancie nepriznanie náhrady trov žalobcovi odôvodnil existenciou dôvodov hodných osobitného zreteľa spočívajúcich v procesnom správaní samotného žalobcu a v povahe veci. Konštatoval, že skutkové okolnosti prejednávanej veci boli totožné so skutkovými okolnosťami zistenými 13.11.2021 v konaní na tamom súde vedenom pod

sp. zn. 9C/48/2022. Uviedol, že žalobcovi nič nebránilo podať jednu žalobu, v ktorej uplatní svoje nároky na náhradu škody za tieto dva bezprostredne nadväzujúce dni, lebo podľa povahy jeho nárokov išlo o totožné škody z titulu cestovných nákladov, o totožný okruh sporových strán a skutkový súvis vecí. Súd prvej inštancie posúdil postup žalobcu, ktorý si uplatnil svoje nároky za neuskutočnené stretnutie s maloletým v trvaní dvoch dní dvomi samostatnými žalobami, za zneužitie práva, ktoré podľa čl. 5 Základných princípov CSP nemôže požívať právnu ochranu a z tohto dôvodu žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal, i keď by mu tento nárok patril, keďže v konaní bol prevažne úspešný.

25. Odvolací súd s vyššie uvedeným záverom prvoinštančného súdu, podľa ktorého v tejto konkrétnej prejednávanej veci boli splnené podmienky pre aplikáciu ust. § 257 CSP, plne stotožňuje. Je totiž potrebné zohľadniť špecifické okolnosti prejednávanej veci spočívajúce v tom, že išlo o jediný termín styku žalobcu s maloletým v trvaní dvoch dní, a to od 13.11.2021 od 10.00 hod. nepretržite do 14.11.2021 do 18.00 hod. Žalobca si pritom dvomi samostatnými žalobami uplatnil nárok na náhradu škody za každý deň trvania takto určeného styku, hoci skutkové okolnosti neuskutočnenia tohto styku, ktorý mal trvať dva dni, boli v oboch dňoch rovnaké. Samostatnými žalobami si teda uplatňoval náklady cestovného

za každý jednotlivý deň určeného dvojdňového styku, v ktorom opakovane, aj dňa 13.11.2021, aj dňa 14.11.2021 cestoval do bydliska maloletého so zámerom vyzdvihnúť ho. Tento žalobcom zvolený postup pri uplatňovaní jeho nároku na náhradu škody v súvislosti so zmareným stykom s maloletým synom však nezodpovedá žalobcom prezentovanému úmyslu domôcť sa svojho oprávneného nároku v súvislosti so zmareným stykom, lebo v takom prípade by si uplatnil nárok na náhradu škody vzniknutú márnym vynaložením cestovných výdavkov v súvislosti s týmto nerealizovaným dvojdňovým stykom podaním jednej žaloby. Odvolací súd sa preto plne stotožnil s aplikáciou ust. § 257 CSP súdom prvej inštancie v tomto konkrétnom prípade ako aj s dôvodmi, ktoré súd prvej inštancie vzhladol za dôvody hodné osobitného zreteľa umožňujúce prevažne úspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznať. Aj podľa názoru odvolacieho súdu nebolo účelné v tomto konkrétnom prípade podať samostatné žaloby za každý jednotlivý deň tohto jedného termínu styku.

26. Pokiaľ žalobca vo svojom odvolaní argumentoval tým, že samotný konajúci súd uznesením zo dňa 08.12.2022 č. k. 8C/34/2022-67 zamietol návrh žalovanej na spojenie vecí, a to vrátane predmetnej veci z dôvodu, že ide o rôzne skutkové tvrdenia, že sa líšia dôvody neuskutočnenia styku a exekučné tituly a že by nebolo možné efektívne vykonať dokazovanie na jednom pojednávaní, odvolací súd uvádza, že toto tvrdenie žalovaného nie je pravdivé. Predmetná právna vec totiž nebola obsiahnutá v návrhu žalovanej na spojenie vecí a Okresný súd Prievidza v uznesení zo dňa 08.12.2022 č. k. 8C/34/2022-67 o návrhu na spojenie vecí tejto prejednávanej veci s inými vecami nerozhodoval. Preto neobstojí argumentácia žalobcu, že odôvodnenie súdu prvej inštancie vo výroku III. je rozporuplné a že už len táto skutočnosť sama o sebe vylučuje možnosť existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie dospel k správnej závere, že nakoľko v danom prípade išlo o jeden termín styku v trvaní od 13.11.2021 od 10.00 hod. nepretržite do 14.11.2021 do 18.00 hod. so skutkovo totožnými okolnosťami jeho neuskutočnenia, žalobcovi nič nebránilo podať žalobu, v ktorej by si uplatnil svoj nárok na náhradu škody za tento nezrealizovateľný dvojdňový styk. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP aj vo výroku III. o náhrade trov konania.

27. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadnej zo sporových strán náhradu odvolacieho konania nepriznal, pretože žiadna zo strán nebola v odvolacom konaní úspešná. Úspech strán bol v spore rovnaký, keď žalobca bol úspešný čo do výroku I. a žalovaná bola úspešná vo výroku III.

28. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)
- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)
- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).